

Леся Романчук

Цвіте терен

 Богдан
НК

УДК 82-3
ББК 84(4Укр-6)
Р 69

*Автор не несе відповідальності за бажання читачів упізнавати
в персонажах твору, які є плодом письменницької фантазії,
реальних осіб.*

Романчук Л.

Р 69 Цвіте терен. Книга перша. Панна Оляна.
Книга друга. Срібний хлопчик: роман / Л. Романчук. — Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2014. — 464 с.

ISBN 978-966-10-3769-3

Цей роман у чотирьох книгах — іще одна сповідь серця, натхненний псалом любові земній і любові небесній. Коли твориш чудо, маєш нести відповідальність. Пісня пісень лунає музикою лиш у дуєті!

УДК 82-3
ББК 84(4Укр-6)

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути
відтворена в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

ISBN 978-966-10-3769-3

© Романчук Л.І., текст, 2014
© Навчальна книга – Богдан, 2014

Книга перша

Панна Оляна

Розділ 1

Його звали Іваном.

Високий, вищий за інших, кремезний, та не присадкуватий, гінкий, та не сухорлявий, він панував тут над усіма. Позирав згорда і звисока, розкривав обійми, наче хотів пригорнути світ, не згинався навіть у негоду, не кланявся навіть лютій бурі, панував, та не поневолював, царював, але не міг зрушити з місця, прикутий до рідної землі корінням і стовбуром. Посилав вільному вітрові привіт шепотом листя, дарував землі золотисту осінню ковдру, був щедрим і добрим, як належить могутньому...

Вони познайомилися випадково. Треба ж було статися — завжди така обачна, вона забула парасольку! І дощ, рясний і мокрий, вдарив аж до бульбашок у калюжах. Про що думає у таких випадках жінка? Звісно, про зачіску! Про кучері, які щойно так ретельно укладала, так дбайливо підіймала-опускала-закріплювала!

І тут нагодився він.

Щоправда, все відбувалося не так, як у класичному романі — не він підійшов першим — сама кинулася в обійми — заховалася, укрилася, притулилася. І о диво, ані краплею не образив веселий літній збитошний зачіски та легкої, в міру стриманої задля нагоди іспитів сукні.

І все це — він. Надійний, могутній... Склав над її головою руки-віти, пальці-листочки так, що захистив, оборонив, не дозволив.

— Дякую тобі, дубе! — і аж тоді роздивилася і розсміялася сама до себе — ну треба ж так нічого не тямити у природничих науках!

— Ласкаво прошу. А це нічого, що я не дуб, а каштан? — прошелестів листям її рятівник.

Назвала Іваном. Каштан Іван. Чи Іван Каштан... Бездоганно щодо ритміки та фонетики. І навіть рима закодована.

Подружилися. Весняної пори Іван щедро обсипав зачіску білим квітом — немов наречена ішла алеєю. Влітку запрошував перепочити від лютого сонця під кроною. Восени обдаровував блискучими кульками своїх подиву гідних плодів. Так цікаво! В колючій зеленій оболонці росте і дозріває пругкий коричневий м'ячик. Під однією колючою захисною шкірою — зовсім непривабливою, інша — красива, приємна на дотик, але тверда, хоч ножем ріж... А вже десь усередині, як пощастить дістатися, — біла серцевина. Її не можна їсти, вона ні до чого начебто не застосовується, та хіба все доконечно має надаватися до утилітарного вжитку?

Розділ 10

— Оляно Олександрівно...

Хто це? Обернулася.

Чоловік у чорній куртці та джинсах, отой самий, чорнявий із сивиною, у дорогих окулярах, звертався до неї. Звертався так, наче вони були давно знайомі, і він навіть трохи ображається, що вона його не впізнає.

— Оляно Олександрівно, ви мене не упізнали?

Зупинилася.

Глянула.

Не впізнала.

— Хто ви?

— Я — Любомир Любич. Ваш колишній студент.

— Любомир Любич? Я пригадую... Я пам'ятаю Любича, добре пам'ятаю! Але це не ви... Ви не можете бути Любком Любичем, пане!

— Але це я...

Він посміхнувся. Здалося, що спалахнула різдвяна ялинка — не тільки світлом, а святом чомусь повіяло. Знайома посмішка, дуже знайома, але якась дивна — посмішка без посмішки...

Та навіть це не допомогло їй пригадати. Власне, хлопчика вона пам'ятала — невисокого, тоненького, завжди веселого, чорнявого, із трохи кучерявим норовистим чорним-чорнісіньким волоссям, яке хоч у коси заплітай, стільки його було. Те волосся — густе, буйне, але м'яке і лагідне так і хотілося погладити. Вона добре пригадувала це відчуття — якимось таки погладила, не втрималася... Пригадала ту хвилину так, ніби вчора сталося — свою долоню і тепле дихання під нею. Як воно завмерло тоді, хлопчєня, мов пташатко під маминим крилом...

Любомир Любич... Ні, того завмирання була лише хвиля — чи їй навіть здалося, бо хлопчиська — хоч у кут зажени і мотузком прив'яжи, таке було непосидюче. Ні словечка без жарту! Ні хвилини без капості! Найкраще йому вдавалося глузувати з викладачів — ото вже умів закотити очі і скласти віялом пальчики, як одна із викладачок! Курс просто реготом вибухав! А сам не реготав ніколи — тихо посміхався лише кутиками вуст.

Але це все, що їй вдалося пригадати. Поза аудиторією вони ніколи й словом не перемовилися.

А тепер перед нею чоловік літ під сорок на вигляд, кремезний, певний себе і своєї запаморочливої чоловічої краси. Обличчя... Кажуть, літа, спосіб життя, заняття людини, те, про що вона думає, говорить, мріє кладуть відбиток на чоло. На цьому високому чолі, мабуть, можна

зустрічатися і розлучатися, що їх не розділяє, не розтинає, не розрубє навпіл це жорстоке, це болюче слово — целібат... Яке в перекладі означає — ніколи...

Поверталася вечірньою вулицею, повз каштани у цвіту, повз продавців, що розклали свій крам просто на ящиках на тротуарі, попри вітрини і вивіски, попри... Он він, той самий магазин взуття, де колись, та ні, не так уже й давно, купувала босоніжки, виймаючи з душі скабку московського поїзда...

Андрій... Чомусь навіть не згадувала про нього всі ці місяці. А він не писав, не телефонував. Так само, як адмірал. Зникли обидва Андрії, немов ота ніч на святого Андрія чудом винесла їх за дужки її життя, з обіймів її серця.

Здалеку долинула музика. Знову музика. Знов духовий оркестр, тепер уже у святкових строях, на центральній площі. Послухала. Набрала номер:

— Коханий, послухай... Чуєш? Це знову вони... І знову наша пісня — «Цвіте терен»... Про нашу тернову квітку...
Голос зігрів телефончик. Тримала, немов його долоню...
Наспівувала тихенько:

*Ой, дрімайте, не дрімайте,
Не будете спати,
Десь поїхав мій миленький...*

Десь поїхав мій миленький, поїхав далеко-далеко, за високі гори, до синього теплого південного моря, поїхав у своїх важливих чоловічих справах, насправді важливих,

таких, що не передбачають жінки в його житті, бо це — життя солдата Христового, якого сьогодні призначили в одне місце, завтра — в інше, туди, де він потрібніший людям, а її Лю такий мудрий, такий потрібний усюди, він так уміє розуміти людські болі і страждання, сприймає все з добром і любов'ю, без осуду і зверхності, він справді є тим добрим пастирем, за якого моляться вірні...

Десь поїхав мій миленький...

Поїхав мій миленький....

І здалеку, з далеко-далекої даліни-далечіні долинуло:

Іншої шукати...

Іншої шукати? Замовкни, пісне, що ти собі вигадала! Якої іншої? Іншої? Кращої? Немає кращої, немає для нього іншої, бо він — мій, а я — його, і ми — одне для одного, бо такі паровані, як горнятка мальовані, ми створені одним майстром, ми — частинка одне одного, ми — просто одне ціле, бо я не почуваюся цілою без тебе, коханий, а ти вже не є цілісним без мене, бо в нас — одне серце на двох — твоє, бо ми...

А пісня відлунювала народним, вічним у своїй мудрості — «Іншої шукати...».

Літературно-художнє видання

РОМАНЧУК Леся Іванівна

ЦВІТЕ ТЕРЕН

Книга перша. Панна Оляна

Книга друга. Срібний хлопчик

Роман

В авторській редакції

Головний редактор *Богдан Будний*

Редактор *Ірина Дем'янова*

Художнє оформлення *Олега Кіналя*

Технічний редактор *Оксана Чучук*

Комп'ютерна верстка *Ірини Демків*

Підписано до друку 03.08.2014. Формат 70×100/32.

Папір офсетний. Гарнітура Minion. Умовн. друк. арк. 18,85.

Умовн. фарбо-відб. 18,85.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи

до Державного реєстру видавців виготовників і розповсюджувачів
видавничої продукції ДК №4221 від 07.12.2011 р.

Навчальна книга – Богдан, просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, 46002

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008

тел./факс (0352) 52-19-66; 52-06-07; 52-05-48

office@bohdan-books.com, www.bohdan-books.com

ISBN 9789661037693

9 | 789661 | 037693 |